

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

Solidair met Koerden en Palestijnen:

- * Steun voor Koerden: welke voorwaarden? (blz. 9)
- * Kanttekeningen bij IS-offensief (blz. 11)
- * Sancties tegen agressor in Gaza (blz. 14)

Van

Palestina

tot

Koerdistan

En verder in deze nieuwsbrief:

- * Vlaamse monumentenzorg (blz. 2)
- * Neen aan het klassenonderwijs! (blz. 4)
- * Een 'bail-out' voor het volk (blz. 5)
- * Als het licht straks uitgaat... (blz. 8)
- * Slovenië: hoopvolle tekenen (blz. 16)
- * Colofon en kalender (blz. 18)

*Honderd jaar na de 'laatste oorlog':
de oorlogsmachine draait weer op volle toeren...*

Oorlogsgeleerden
(Wannes Van de Velde, Bob Dylan)

Oorlogsgeleerden, genies van 't kanon
ge bouwt de torpedo's en waterstofbom.
Ge schuilt achter muren en achter papier
maar ik ken al uw kuren, uw stalen manier.

G' hebt nooit nie gewerkt dan in het bedrijf
dat mensen vernietigt en harten verstijft.
Ge geeft mij uw wapen, maar ge mijdt mijnen blik
en fluiten er kogels, dan schijft ge van schrik.

Ge bouwt aan 't verderf van leven en land
ge steekt met uw streken de wereld in brand.
En al kan 't u nie schelen, dak ulle verwens
toch zijde ne vloek in de buurt van ne mens.

Ge zaait uwe waanzin, die koud is en wreed
ge foltert m'n kinderen, ge lacht met hun leed.
En ik weet dat de schepper het denkbeeld verfoeit
dat er menselijk bloed door uw aderen vloeit.

Crepeert voor mijn part en liefst nog vandaag
en ik volg uw kist liever rap als te traag.
En ik zal u zien zakken in de vredige grond
en ik schrijf op uw graven: 'Gevaarlijken hond'!

Vanaf 1 januari 2015 treedt het nieuwe ‘onroerenderfgoeddecreet’ in werking. Het decreet en zijn uitvoeringsbesluiten vervangen een reeks oude decreten en had de bedoeling om een uniforme regelgeving voor bouwkundig, landschappelijk en archeologisch erfgoed tot stand te brengen. Een nieuw decreet was al langer aangekondigd, maar het duurde nog tot 12 juni 2013 voordat de voogdijminister Geert Bourgeois het decreet gestemd kreeg.

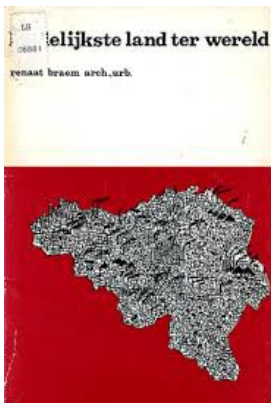
Het opstellen van een nieuw wettelijk kader heeft handen vol belastinggeld gekost, maar eigenlijk is er geen enthousiasme over het resultaat. Vooral in de erfgoedsector is er veel commotie geweest over de uitholling van de wetgeving. Lobbywerk van bedrijven en hun aanverwante organisaties heeft er voor gezorgd dat heel wat deuren zijn opgezet. Op een bepaald moment namen de voorzitters van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen zelfs ontslag uit protest tegen de gang van zaken. Maar ook de erfgoedtegenstanders zijn niet tevreden. Naar verluidt heeft de ‘centrumpartij’ CD&V op het laatste moment nog alles op alles gezet om de uitvoeringsbesluiten af te zwakken. De Belgische Boerenbond en de andere (CD&V-)lobbygroepen zijn echter nog niet tevreden met het resultaat: het Vlaamse erfgoed mag niet meer in de weg staan van de vooruitgang! Voor hen gaat de afbraak van de monumentenzorg niet ver genoeg. Ook eigenaars van beschermde goederen zijn niet gelukkig: de premies worden teruggeschroefd en alles wordt een stuk ingewikkelder.

Een juridische ontleding van het nieuwe erfgoeddecreet geven wij hier niet, maar dat het een zootje is merkte de Raad van State al op. Interne tegenstrijdigheden, ruime interpretatiemarges en ridicule passages tooien de wetgeving. Vanaf 2015 is het Vlaamse erfgoed een heel stuk minder beschermd, niet alleen door een afzwakking van de wetgeving, maar ook omdat de gemeentes bevoegdheden krijgen. Hiervoor hoeven zij geen gekwalificeerd personeel aan te nemen: de lokale politiek weet goed genoeg hoe ze met erfgoed moeten omgaan...

De vernietiging van het Vlaamse erfgoed schakelt in 2015 ongetwijfeld een tandje hoger. Projectontwikkelaars zullen veel minder last hebben van archeologie als ze een zoveelste ondergrondse parking neerpoten in onze historische steden. Het wordt veel gemakkelijker om ons beschermd erfgoed te banaliseren door het vervangen van schrijnwerk, het aanleggen van verhardingen of het kappen van waardevolle bomen en struiken. En ook de

verdere vooruitzichten zijn slecht. Nu al wordt er gesproken van het afschaffen van de adviesplicht bij de sloop van tienduizenden waardevolle gebouwen.

De kop van Jut is de Vlaamse administratie die de monumentenzorg in goede banen probeert te leiden. Er is een heuse hetze op gang gebracht tegen de erfgoedambtenaren. Zij worden afgeschilderd als talibanstrijders en worden voortdurend onder druk gezet om dingen toe te laten die de draagkracht van het erfgoed overstijgen. De politiek met haar nepotisme en kortzichtigheid doet hier lustig aan mee.

De resultaten zijn in heel Vlaanderen te bezichtigen en zijn bijzonder droevig. Vlaanderen verliest in snel tempo zijn identiteit. Goedkope nieuwbouw, façadisme, neparchitectuur beheersen het straatbeeld en wees gerust: Vlaanderen wordt geen Bokrijk en kan dat ook nooit meer worden. Gebouwen met erfgoedwaarde maken nog maar een zeer beperkt aandeel uit van het totale gebouwenbestand. Op steeds meer plaatsen is er zelfs geen erfgoed meer aanwezig. ***Het ielijkste land ter wereld***, waar de linkse flamingant, architect en stedenbouwkundige Renaat Braem (1910-2001) over sprak wordt in snel tempo realiteit.

Het had nochtans anders gekund. Daarover schreef de Vlaamse socialist Julien Kuypers (1892-1967) in 1951 het volgende: [...] laten wij ons erfgoed verdedigen tegen de barbaren, om het even wie of wat zij zijn. Laten wij, telkens als het kan, het bestaande aanpassen bij de noden van het moderne leven, in plaats van het te vernielen. En laten wij meer typische hoeken ongerept bewaren, door ze wettelijk te beschermen of ze aan te leggen als natuureservaat.

Het is schrijnend hoe wij ons erfgoed en onze open ruimte verkwanselen voor de grillen en het winstbejag van enkelen. Het is schrijnend hoe weinig reactie komt tegen het nieuwe erfgoeddecreet en de hele evolutie van de monumentenzorg in Vlaanderen. De Vlaams-Socialistische Beweging vraagt aandacht voor en verzet tegen deze gang van zaken. Het erfgoed in Vlaanderen verdient veel beter!

Onderwijs

Neen aan een verhoging van het inschrijvingsgeld! Neen aan het klassenonderwijs!

In haar zoektocht naar extra financiële middelen heeft de Vlaamse regering van Bourgeois I besloten om te snijden in het budget van het hoger onderwijs, dat het maar liefst met 413 miljoen EUR minder zal moeten stellen. Een eerste geplande maatregel zou zijn om het inschrijvingsgeld met 280 EUR te verhogen, van 620 naar 900 EUR - een extreme verhoging die in deze tijden van crisis en massale werkloosheid opnieuw de zwaksten en de basisinkomens in onze maatschappij zal treffen indien het er werkelijk van komt. De hogescholen en universiteiten hoeven zich, net als de regering, in elk geval geen zorgen te maken. Er zijn veel jongeren die willen studeren, en er zijn ouders genoeg uit de midden- en hoge klasse die de extra middelen op tafel kunnen leggen om de prijsverhoging te compenseren. De beschikbare plaatsen zullen nog steeds opgevuld worden, en dit weet de Vlaamse regering goed genoeg. Wie in de kou blijven staan, zijn zij die nu al amper de middelen hebben om het inschrijvingsgeld te betalen en met deze maatregel het mes op de keel worden gezet. De Vlaamse regering kiest dus duidelijk voor een nieuwe stap richting klassenonderwijs, waar enkel zij die het geluk hebben de middelen te hebben hoger onderwijs voor hun kind(eren) kunnen betalen en de anderen, die niet genoeg renderen, buiten spel worden gezet. Eens te meer moeten de werklieden, studenten en werklozen de gevolgen en de kosten dragen van de crisis van het kapitaal en de besparingspolitiek van de regeringen, die de crisis zelf mee veroorzaakt hebben.

Een verhoging van het inschrijvingsgeld zal echter niet alle besparingen kunnen dekken. Wellicht zal er ook bespaard worden op lesmateriaal, onderwijskrachten, studierichtingen, enz., met alle gevolgen van dien. Hoe dit allemaal moet passen in het veelgehoorde mantra van de kenniseconomie blijft vooralsnog echter een mysterie.

De V-SB weigert hiermee akkoord te gaan. Onderwijs is een recht en iedereen moet de kans krijgen, indien hij of zij dit wenst, om toegang te krijgen tot een kwaliteitsvol en betaalbaar hoger onderwijs dat elke vorm van discriminatie tegengaat. Wij steunen dan ook ten volle de petitie tegen de verhoging van het inschrijvingsgeld die studenten online hebben geplaatst en die, bij de laatste bijwerking, al bijna 16.000 handtekeningen wist te verzamelen. Deze petitie is een goed begin, maar het zal niet genoeg zijn om de besparingsmaatregelen tegen te gaan. Samen met de sociale bewegingen en het sociale middenveld moeten studenten zich organiseren en op straat komen om hun stem te verheffen tegen het besparingsbeleid van de verschillende regeringen. Zij mogen niet het slachtoffer worden van de crisis die het kapitaal georganiseerd heeft en hun toekomst hypothekeert om zijn eigen belangen veilig te stellen.

Petitie: <http://petitietegenverhoging.weebly.com/>

Ondanks de goednieuws-shows over een zogenaamd economisch herstel in Europa van de voorbije maanden, kunnen we in realiteit nog steeds van een crisis spreken. Indien men de financiële sector als referentie neemt, oogt de situatie inderdaad rooskleurig: de beurzen bereiken voortdurend recordhoogtes en de banksector is vandaag groter dan ooit. Het IMF presteerde het kort geleden lovend te spreken over de economische groei in het VK en dat was voor de conservatieven daar natuurlijk een reden om het besparingsbeleid goed te praten. Uiteraard zullen de politieke elites in Europa dat onderschrijven.

Maar is er wat aan, van dat goed nieuws? Het IMF zwijgt over het simpele feit dat de Britse ‚groei‘ volledig gebaseerd is op het opblazen van een nieuwe vastgoedzeepbel, een die groter is dan ooit te voren. De (continentaal-) Europese economie ‚groeit‘ minder snel, dat wil zeggen: het opblazen van een economische zeepbel gaat trager, maar die groei is even goed gebaseerd op kortzichtig beleid, op besparen, privatiseren en liberaliseren voor de winstcijfers van multinationals (vooral die in de financiële sector). Wat een succesverhaal dat is, daar kunnen de Grieken over meespreken.

Het feitelijke failliet van het neoliberale economisch beleid schijnt onze eigen politieke elite compleet te ontgaan: het nieuwe Vlaamse regeerakkoord gaat voort op het spoor van besparen-om-te-groeien. Wat het regeerakkoord niet vermeldt - noch de deelnemende partijen - is dat er vandaag überhaupt maar weinig ruimte meer is om op Vlaams niveau een economisch beleid te voeren dat niet in lijn ligt met de dictaten van de Europese Unie en andere supranationale organisaties zoals het IMF. Niet de minste kritiek valt te horen op de door ‚Europa‘ opgelegde economische koers. En al zeker niet op het beleid dat de Europese Centrale Bank samen met de andere medeplichtigen van de ‚trojka‘ voert. En wie daar toch kritiek op durft te geven, krijgt gewoonlijk als antwoord: ‚er is geen alternatief‘, naar goede oude Thatcheranse traditie. Dat is natuurlijk de grootste leugen van allemaal. Voor wie binnen de krijtlijnen van het neoliberalisme blijft denken (alle Vlaamse regeringspartijen dus) kan het inderdaad lijken alsof er geen alternatieven bestaan.

Al is zelfs dat niet helemaal waar. Er circuleren wel degelijk ook alternatieven ‚binnen het bestaande kader’, reformistische correcties op de vrije markt zeg maar (zoals in de traditie van de sociaal-democratie). Vreemd genoeg heeft ook sp.a die alternatieven al lang opgegeven; als oppositiepartij zullen de ‚socialisten’ de komende vijf jaar niet anders meer doen dan de excessen van het besparingsbeleid bekritisieren (een besparingsbeleid dat ze op Europees niveau wel hebben goedgekeurd). Nochtans heeft de sociaal-democratie, en de brede sociale beweging in het algemeen, wel een aantal interessante denkpijsten ter beschikking.

Onder andere de Australische econoom Steve Keen lanceerde enkele jaren geleden het idee van een ‚bail-out voor het volk’ als antwoord op het monetaire beleid van de belangrijkste centrale banken in de wereld (die de drukpersen op volle snelheid lieten draaien om de failliete grote banken geld toe te schuiven). Om het simpel te stellen: in plaats van de banken te ‚redden’ met zogenaamde bailouts (en zo de staatsschuld nog groter te maken) zou die bailout beter rechtstreeks naar de bevolking gaan. Dat zou volgens verschillende formules kunnen gaan en het gegarandeerd basisinkomen is daar een van. De meest simpele formule zou er in bestaan dat ieder burger een eenmalige ‚bonus’ krijgt, een vast bedrag (van, bijvoorbeeld, 10 000 euro), met als enige voorwaarde dat wie schulden heeft, dat geld gebruikt om die schulden af te betalen. daarbij wint iedereen: mensen met schulden zien hun schuldenlast verminderd, mensen zonder schulden krijgen een bonus die de eventuele inflatie veroorzaakt door de operatie compenseert. Ieders koopkracht stijgt daarbij, wat goed is voor de economie (tenminste binnen het bestaande economisch kader waar groei een conditio sine qua non is). Het basisinkomen is een variant hiervan, een permanente ‚bail-out’. Een punt van kritiek op deze formule is evenwel het nivellerende karakter ervan: moet dit net als de progressieve belastingschijven evenredig met het inkomen (en de schuldenlast) zijn? Voor de armere lagen van de bevolking en voor de grootste schuldenaars een grotere ‚bail-out’?

Natuurlijk lost deze collectieve, publieke schuldvereffening de fundamentele oorzaak van die schulden niet op: de (exponentiële) groei van de schuldenberg zit immers ingebakken in het huidige monetaire systeem waarbij de creatie van geld in handen is van de private banken met hun centrale organen (centrale banken zijn in tegenstelling tot hoe ze voorgesteld worden geen openbare instellingen maar commerciële bedrijven met een monopolierecht!). Een echte breuk met dit systeem veronderstelt het afschaffen van deze centrale banken en de uitgifte van

geld onder publieke, democratische controle te brengen. Dat betekent per definitie het opdoeken van de euro, om te beginnen. Daarnaast moet ook de banksector in zijn geheel drastisch hervormd worden, zeg maar gesocialiseerd: banken moeten dienen als publieke dienstverlening voor het beheren van financiële transacties enerzijds en het vormen van investeringsfondsen anderzijds en niet meer dan dat. Maar dat is, naar de huidige politieke normen, een enorme revolutie. Een bail-out voor het volk zou vandaag echter al voluit kunnen gepromoot worden door de brede linkse, sociale en Vlaamse bewegingen, om op redelijk korte termijn de excessieve gevolgen van het neoliberale beleid aan te pakken. Het zou meteen het Thatcher-aans dogma dat er geen alternatief is ontkrachten: zelfs binnen het bestaande politieke model is dit in principe mogelijk.

Eigenlijk kunnen zij die beweren dat er geen alternatief is voor het neoliberale beleid van vandaag gemakkelijk van weerwoord bediend worden. Het neoliberale beleid moet namelijk verdwijnen, net op dat vlak ,is er geen alternatief’.

Bankierslobby vindt zijn weg naar Vlaamse Regering

Ben Weyts, minister in de nieuwe Vlaamse Regering, koos Hans Mariën (44) als kabinetschef. Mariën is sinds 1999 verbonden aan Deutsche Bank, eerst als adviseur van de directie en later als persverantwoordelijke.

Deutsche bank is vandaag nog steeds een van de „too-big-to-fail” banken die de wereld een nieuwe crisis in kunnen doen duikelen, met een potentieel financieel gat van vijf keer het BNP van de hele Eurozone.

Fijn te weten dat onze Vlaamse regering beroep doet op een adviseur van deze welvaart-scheppende grootbank...

De hele farce rond de kerncentrales van de voorbije maanden toont heel pijnlijk aan dat er geen enkel duurzaam energiebeleid gevoerd wordt die naam waardig. De sabotageactie van één enkel persoon volstond om delen van Vlaanderen dit najaar zonder stroom te zetten. Twee conclusies kunnen we uit deze zaak trekken: ten eerste, onze afhankelijkheid als samenleving van privaat beheerde gecentraliseerde energiesystemen maakt ons zwak, en ten tweede: het liberaliseren van de energiemarkt blijkt toch niet zo zaligmakend te zijn als men ons de voorbije decennia probeerde wijs te maken.

Ideaal zou zijn dat we volledig overschakelen op duurzame alternatieve energiebronnen. Helaas werd er de voorbije decennia amper in onderzoek en ontwikkeling geïnvesteerd vergeleken met wat voor reusachtige kapitalen de 'klassieke' energiesector (incl. de kernenergie) ter beschikking had. Maar de voorbije jaren werd wel duidelijk dat er dringend werk van gemaakt moet worden. Dat is enkel mogelijk als het energiebeleid drastisch wordt herzien, waaronder het ongedaan maken van de liberalisering.

Het is eigenlijk wraakroepend dat Electrabel, een dochterbedrijf van GDF-Suez dat wereldwijd megawinsten boekt, in staat is het land lam te gooien. De regering (noch de oude van Di Rupo noch de nu komende) zal niet in staat blijken het bedrijf werkelijk ter verantwoording te roepen, omdat ze ideologisch én beleidsmatig (via de EU) gebonden is aan de doctrines van het neoliberalisme. Op zijn minst zou de regering een schadevergoeding moeten eisen, maar het valt te betwijfelen of zelfs dat maar ter sprake zal komen. In een omgekeerde situatie zou GDF-Suez alvast wel schadevergoedingen afdwingen, en dat in de vele miljoenen.

Een regering die zichzelf en haar taak als beschermer van 's lands belangen ernstig zou nemen zou op zijn minst die schadevergoeding eisen, maar zou ook werk maken van een lange termijn beleid dat zulke fratsen in de toekomst onmogelijk maakt. Er moet snel werk gemaakt worden van een plan tot conversie van ons energiesysteem. Als eerste stap moeten de kerncentrales weer genationaliseerd worden en ondergebracht in een openbaar bedrijf, zodat de grote winsten die de (afgeschreven) kerncentrales genereren in publieke handen blijven. De komende jaren moet die winst geïnvesteerd worden in onderzoek en ontwikkeling van een efficiënter energienet, alsook alternatieve energiebronnen, zodat de afbouw van de kernenergie mogelijk wordt. Ook het decentraliseren van het energienet via lokale energiebronnen (wind en zonne-energie) zou onze gevoeligheid voor grootschalige energieblack outs verminderen. Maar we vrezen dat noch de nieuwe Vlaamse regering noch de nieuwe federale stappen in die richting zal kunnen zetten, of zelfs maar willen.

Koerdistan

Steun voor de Koerden: onder welke voorwaarden?

De sterke opmars van ISIS in Irak en Syrië heeft als merkwaardig neveneffect de terugkeer van 'de Koerdische kwestie' op de internationale agenda op een manier die wellicht nog niet eerder is gebeurd in de geschiedenis. De sterke weerstand die de Koerdische milities (zowel de pesjmerga's als de PKK-gelieerde) kunnen bieden tegen de opmars van het fundamentalisme, gaat niet onopgemerkt voorbij. Recent riepen zowel Zuid-Koerdistan (in Irak) als West-Koerdistan (in Syrië) hun autonomie en zelfs wens voor onafhankelijkheid uit. In het licht van dit alles is het opvallend hoe het Westen plots de Koerden ter hulp schijnt te willen schieten. Het lijkt hoopgevend. De vraag die we moeten stellen is echter: op welke manier, en met welke beweegredenen?

Voor de V-SB staat het buiten kijf dat het Koerdische volk alle Europese solidariteit verdient. En dit niet enkel om 'IS' te bestrijden of om de Westerse oliebelangen te beschermen, maar omdat de Koerden als ieder ander volk recht hebben over het eigen lot te beslissen, en omdat de Westerse militaire grootmachten de Koerden steeds opnieuw aan hun lot overlieten toen het te heet werd, na bemoeienissen en 'interventies' die rampzalig uitdraaiden. De huidige Europese en Amerikaanse bekommernis om het lot van de Koerden en andere minderheden en naties in Irak en Syrië lijkt op het eerste gezicht een trendbreuk. Europese landen denken vandaag hardop na over het leveren van wapens aan Koerdische milities. Met welke beweegredenen? De Koerdische autonome regering verklaarde recent voluit voor de onafhankelijkheid te gaan, maar dat werd meteen teruggefloten door Europa en de VS, die liever regeringen van 'nationale eenheid' ziet in Irak (een land dat een product is van kolonialisme). Het zelfbeschikkingsrecht van de Koerden blijkt toch maar eerder beperkt te zijn.

Er is echter ook de vraag: aan wie worden precies wapens geleverd? Er is, althans in de media, weinig aandacht voor de complexe situatie waarin Koerdistan verkeert. Er zijn meerdere Koerdische milities. De Westerse politieke wereld focust op de pesjmerga-milities van de Zuid-Koerdische regeringspartijen (milities die eerder op stammenstructuren geënt zijn dan op het Koerdische volk in zijn geheel) maar lijkt het bestaan van de andere partijen en organisaties te vergeten, hoewel hun inzet minstens even groot is in dit conflict. De YPG/YPJ-burgermilities in Syrië en de PKK hebben al vaak de kastanjes uit het vuur moeten halen waar het Zuid-Koerdische regeringsleger faalde. De rol van deze zelfverdedigingsmilities wordt echter straal genegeerd, zoals recent in het geval van de van de Şingalberg bevrijdde Jezidi's. Het is wellicht te pijnlijk voor Europa en de VS om toe te geven dat een verboden

organisatie als de Arbeiderspartij van Koerdistan (PKK) vandaag een cruciale rol speelt in de strijd tegen religieus obscurantisme. En de cruciale rol van de zelfverdedigingseenheden in Rojava (Syrië) wordt ook nooit in acht genomen. Niettegenstaande deze organisaties een veel sterker claim op legitimiteit vanuit het volk hebben. We wijzen er trouwens ook op dat de verboden PKK nooit een bedreiging vormde voor Europese burgers.

Voor de V-SB is steun aan het Koerdische volk hoogdringend, maar die steun kan enkel ernstig genomen worden mits in achtneming van deze voorwaarden voor een normalisering van de politieke situatie:

- * de **erkenning van de Koerdische natie**, en het recht op zelfbeschikking van die natie, mits het waarborgen van alle rechten van burgers en minderheden,
- * de erkenning van **alle betrokken Koerdische partijen en organisaties**, dat wil zeggen **het verwijderen van de PKK** en gelieerde organisaties van de Europese lijst van verboden organisaties,
- * het **ondersteunen van onderhandelingen en samenwerking** tussen alle betrokken Koerdische partijen zonder onderscheid, teneinde deze politieke normalisering mogelijk te maken,
- * **Heyva Sor (de Koerdische Rode Halve Maan)** in aanmerking laten komen voor noodhulp.

Website Heyva Sor:
<http://www.heyvasor.com>

Enkele kanttekeningen bij het IS-offensief in Zuid-Koerdistan

Het Westen lijkt nu echt kennis te hebben gemaakt met de 'strijders' van ISIS (dat zich tegenwoordig 'de Islamitische Staat' ofte IS noemt). Begin augustus lanceerde ISIS een grootschalig offensief waarbij Zuid-Koerdistan ('Iraaks' Koerdistan) werd aangevallen. Enigszins onverwacht sloeg het 'officiële' Zuid-Koerdische leger van president Barzani, ook bekend als de Pesjmerga's, op de vlucht. Vooral de minderheden in de regio van Şingal (Sinjar), Telafer (Tel Afar) en de Ninive-vlakte werden het slachtoffer van dit offensief. ISIS - dat deze wereld wil zuiveren van andersdenkenden ('ongelovigen') - ging zich te buiten aan massale moordpartijen, mensenrechtenschendingen en vernielingen. Tienduizenden mensen sloegen op de vlucht. Ronduit dramatisch was de situatie voor tienduizenden Jezidi's in het Şingal-gebergte, die dagenlang zonder eten of drinken zaten. Heel veel vluchtelingen kwamen om van ontbering. Op 8 augustus reageerden de Verenigde Staten met bombardementen en kwam een Westerse hulpoperatie op gang.

Bij de gebeurtenissen van de afgelopen tijd wil de Vlaams-Socialistische Beweging enkele kanttekeningen plaatsen die de media niet of nauwelijks halen.

Voor velen kwam de terugtrekking van de Pesjmerga's als een grote verrassing. De gebeurtenissen van de afgelopen weken waren echter te voorzien. Bij het ISIS-offensief van begin juni in Noord- en Centraal-Irak, nam het Koerdische leger een groot gebied in dat tot dusver onder de controle stond van het Iraakse leger. Het gebied wordt vooral bewoond door Koerden, maar ook door Jezidi's, Turkmenen, Assyriërs,... Terwijl ISIS een enorm wapenarsenaal buit maakte, dienden de Pesjmerga's een frontlijn van zo'n duizend kilometer te beveiligen met verouderd militair materieel. Twee maanden bleef het relatief rustig omdat ISIS een andere focus had. Zo werd er in juli een monsteroffensief gelanceerd tegen de Koerden in Zuid-West-Koerdistan ('Syrisch-Koerdistan') of Rojava. Eind juli liep dit offensief tegen de stad Kobanê af met een - onverwachte - Koerdische overwinning.

Hewlêr (Erbil) heeft de afgelopen maanden onafgebroken gevraagd om meer (militaire) hulp, maar er kwam zoals gebruikelijk geen reactie. Heel wat landen zijn gekant tegen een sterk Koerdistan en doen er alles aan om de normale ontwikkeling van Zuid-Koerdistan te fnuiken. Het buitenland investeert wel in de Koerdische Autonome Regio, maar de toestand blijft precair. De Koerden werden militair geboycot, maar ook en vooral financieel. Terwijl ISIS bezig is met het verkopen van petroleum, werd de verkoop van Koerdische olie internationaal geblokkeerd. Zuid-Koerdistan heeft wel ruwe olie, maar beschikt

niet over grote raffinaderijen, zodat er brandstofschaarste heerst. Ook de voedselvoorziening is een probleem, onder meer omdat er te weinig opslagcapaciteit aanwezig is.

Een zelfverzekerd IS staat er in ieder geval beter voor. Hoewel zij al enkele jaren via de (sociale) media blijk geven van een ongehoorde brutaliteit konden ze ongestoord hun activiteiten ontplooiën. ISIS-propagandafilmpjes van moordpartijen, martelingen en onthoofdingen werden vooral gezien als een illustratie van een wrede burgeroorlog in Syrië. Onderzoek moet uitwijzen waarom IS zo sterk kon groeien, maar het is duidelijk dat landen als Katar, Saoedi-Arabië of Turkije hand- en spandiensten hebben verleend. In eerste instantie was de steun bedoeld om dictator al-Assad uit het zadel te lichten, maar ook andere geopolitieke belangen spelen mee. Door IS te steunen voert Turkije een vuile oorlog tegen de Syrische Koerden, die te dicht bij de PKK zouden staan. De soennieten van het Arabische schiereiland willen in Irak vooral een sjiiitische dominantie vermijden. Zou het kunnen dat het Westen zo lang blind bleef voor de ISIS-terreur omdat zijn bondgenoten betrokken waren? Het is schrijnend dat het Westen de IS-terroristen beschouwde als te steunen rebellen tegen het Syrische regime, terwijl de agenda van ISIS al een hele tijd duidelijk is. Waar bleven de reacties toen ISIS al meer dan een jaar geleden de Syrische oppositie militair begon te bestrijden? Waar bleven de reacties toen ISIS in Syrië niet-soennitische voor- of tegenstanders van al-Assad begon af te slachten? Bewijsmateriaal voor gruweldaden was er genoeg: het werd aangeleverd door fiere ISIS-terroristen. Dat verwende kinderen uit Vlaanderen in ware SS-stijl meededen aan deze activiteiten, leverde hier bedroevend weinig reacties op.

De feiten die zich hebben afgespeeld waren al langer te voorzien en te voorkomen. Zo was het al meer dan een maand geleden duidelijk dat de Jezidi's zeer kwetsbaar waren voor de ISIS-barbarij. Met de regelmaat van de

klok voerde IS kleine aanvallen uit op Jezidische dorpen, waarbij de verdediging door de Pesjmerga's te wensen overliet. Wanhopige Jezidi's probeerden zichzelf te verdedigen, maar hadden al na enkele dagen geen munitie meer.

Tot slot mag de rol van het Westen in de redding van de minderheden in Noord-Irak niet worden overschat. Meteen na de inname van Şingal door ISIS, stuurden de Koerdische rebellen uit Syrië (YPG) troepen. Zij waren het eerst ter plaatse en boden bescherming. Intussen heeft het YPG, met de steun van honderden Jezidi's, al verschillende dorpen bevrijd. Tienduizenden Jezidi's hebben in Rojava een veilig onderkomen gevonden. Niet alleen het YPG, maar ook de gewapende arm van de PKK heeft troepen gestuurd. Zij konden mee de ISIS-opmars tot staan brengen en begonnen onmiddellijk met tegenaanvallen. In Zuid-Koerdistan, en zeker bij de Jezidi's, is de populariteit van de YPG en de PKK enorm gestegen. Dat leidt op het terrein tot moeilijke situaties met de Verenigde Staten en de Pesjmerga's.

De feiten van de afgelopen maanden hebben duidelijk gemaakt dat de Koerden en de andere minderheden vooral op zichzelf zijn aangewezen. Overal ter wereld organiseren Koerden de solidariteit met hun land. De roep om een onafhankelijk Koerdistan wordt steeds luider omdat dit de enige garantie is voor een vrije, veilige en welvarende toekomst. Hopelijk gaat het Westen dit eindelijk eens begrijpen.

V-SB op een steunbetoging voor de Koerden

Palestina

V-SB voor sancties tegen agressor in Gaza

Opnieuw vielen in Gaza honderden doden ten gevolge van de agressie van de zionistische staat 'Israël' – een zoveelste episode in een decennialange saga van kolonisatie en etnische zuivering. De Vlaams-Socialistische Beweging (V-SB) is er van overtuigd dat de enige oplossing om te komen tot een vreedzaam Midden-Oosten er in bestaat het zionistisch project te beëindigen en de zionistische staat te ontmantelen. In ieder geval kunnen wij niet dulden dat de overheden die beweren ons te vertegenwoordigen, zich actief of passief blijven medeplichtig maken aan de politiek van de staat 'Israël'.

Daarom eist de V-SB van de Belgische staat dat hij:

- de agressie van de zionistische staat tegen de bevolking van de Gaza-strook ten strengste veroordeelt,
- de ambassadeur van de zionistische staat onmiddellijk uitwijst,
- onmiddellijk alle associatie-akkoorden, economische, culturele, militaire en andere overeenkomsten opzegt,
- er binnen de Europese ministerraad voor ijvert om het Associatieverdrag tussen de EU en de zionistische staat op te schorten
- een landingsverbod voor de luchtvaartmaatschappij El-Al uitvaardigt op alle 'Belgische' luchthaven, en
- alle Delcredere-waarborgen voor activiteiten van bedrijven uit de Belgische staat in de zionistische staat opschort.

De V-SB staat achter alle vormen van verzet van het Palestijnse volk tegen de bezetter zoals erkend door de VN. Zij eist de vrijlating van alle Palestijnse politieke gevangenen en staat volledig achter de Boycott, Disvestment and Sanctions-campagne gelanceerd door het Palestijnse middenveld. Verder staat de V-SB onvoorwaardelijk achter het recht op terugkeer van alle Palestijnse vluchtelingen zoals erkend door de VN.

Palestina (2):

V-SB op betogingen voor Palestina

Alle foto's van V-SB acties zijn te vinden op onze Flickr-account :
<https://www.flickr.com/photos/v-sb>

Slovenië :

Hoopvolle tekenen

In links-flamingantische middens wordt terecht verwezen naar het stevig ingeplante links in de soevereinistische stroming van West-Europa. In Midden- en Oost-Europa ligt het wat onduidelijker. De eurokritische stromingen situeren zich daar ter rechterzijde die op haar manier aan die soevereiniteit vorm geven vanuit een conservatief cultureel wereldbeeld. Slovenië geeft een ander, inspirerender voorbeeld.

Het kleine Slovenië, ooit de noordelijkste deelrepubliek van Joegoslavië, heeft altijd een wat aparte plaats ingenomen. Grenzend aan de zuidkant van de Alpen aan Oostenrijk, ten westen aan Italië en ten oosten aan Hongarije was het in de tijd van de SFR Joegoslavië onder J.B. Tito de welvarendste regio. Het was een gekende toeristische trekpleister en een doortochtregio voor wie de Balkan en het zuidoosten van Europa opzocht. Wie kent niet de grotten van Postojna, de meren van Bled en Bohinj, de wereldberoemde stoeterij van de Lippizanerpaarden in Lipica,...? Het Sloveense Bevrijdingsfront was gedurende de oorlog één van de belangrijkste steunpilaren van het anti-Duits verzet van J.B. Tito en de zijnen. Het Sloveense Bevrijdingsfront steunde op een brede democratische basis: het bestond niet enkel uit communisten, maar er speelden allerlei andere groepen uit wat we vandaag zouden noemen "het sociaal middenveld" een belangrijke rol in het anti-naziverzet.. Zoals christendemocraten, agrarische populistten, scouts, intellectuelen,... De militaire tak van het Bevrijdingsfront was ondergeschikt aan de civiele leiding van het Front.

Deze deelstaat heeft in de jaren negentig van vorige eeuw weinig te lijden gehad bij het uiteen vallen van Joegoslavië. Immers, zijn economische en culturele relaties waren vnl. op Centraal- en West-Europa gericht; hij lag ver van de bloedige oorlogsgebieden van de Balkan in Servië, Bosnië en Kosovo. Wel moeten een aantal schermutselingen vermeld worden tussen het Joegoslavische leger en de Sloveense milities bij de onafhankelijkheidsverklaring in 1991 (die schermutselingen duurden 10 dagen – er vielen 79 doden – en werden beëindigd met een akkoord). De kleinschaligheid van Slovenië met zijn 2 miljoen inwoners, op een oppervlakte van 20.000 km² (Vlaanderen: 13.682) vormde geen beletsel voor een vlugge erkenning door de EU van Slovenië als onafhankelijke staat (15 januari 1992) en later toetreding tot de EU, de Navo (2004) en de eurozone (2007). Ook hier wenkten bloeiende landschappen zoals ooit kanselier Helmut Kohl over de ex-DDR vertelde bij de annexatie ervan door de Duitse Bondsrepubliek. Maar het verliep anders voor Slovenië. De gekende EU-recepten werden doorgevoerd, met een centrumrechts beleid. Maar dit beleid, met oud premier Janez Janša maakte

het zo bont dat hij vorige maand twee jaar cel kreeg voor corruptie. Kort voor de parlementsverkiezingen begin juli jl. ontstond een centrumlinkse partij onder de leiding van de jurist en partijleider Miro Cerar. Hij had als jonge jurist meegewerkt aan de opstelling van de Sloveense grondwet twintig jaar geleden. De verkiezingen begin juli jl. betekende een klinkende overwinning voor hem en zijn partij. De Slovenen zijn de corruptie beu en willen ook een ander beleid. Volgens waarnemers gaat Cerar samenwerken met de gepensioneerdpartij Desus, samen met Verenigd Links. Die coalitie heeft een comfortabele meerderheid. Interessant daarbij is de vaststelling dat het centrumrechts beleid het landje bijna in Griekse toestanden deed buitelen. De overheid diende in 2013 3,2 miljard te pompen in de banksector om te vermijden dat het land onder internationale voogdij zou komen. In 2013 liep het begrotingsdeficit op tot 15% van het bbp. Natuurlijk kwamen dan de onvermijdelijke besparingsrecepten van de EU en cs. Miro Cerar zal op de rem gaan staan inzake antisociale besparingsmaatregelen. Cerar beging ook in de ogen van de neoliberale scherpslijpers een ernstige zonde. Hij voerde campagne tegen de privatisering van overheidsbedrijven. Volgens Cerar kunnen kleinere bedrijven geprivatiseerd worden, maar moeten 'strategische' ondernemingen zoals de grootste telecomoperator en de luchthaven in handen van de overheid blijven. Verenigd Links legt niet alleen de nadruk op nationalisering, maar ook op arbeiderszelfbeheer binnen de nationaal gebleven bedrijven. Of hoe ook binnen Europees radicaal-links de nationale geschiedenis een rol speelt (cfr. het titoïstische, zelfbeherende socialisme). Is het toeval dat Verenigd Links zich ook eurokritisch uitlaat? Er kondigt zich hier een gevecht aan met de EU-moloch. De eigenzinnige Cerar en zijn bondgenoten stellen, ondanks EU-, euro- en NAVO-lidmaatschap, het nationaal Sloveense belang voorop. Dat is hoopvol en verdient aandacht en aanmoediging.

Miro Cerar, met zijn partij SMC, goed voor 36 zetels in het Sloveens parlement.

Colofon **KALENDER**

Zaterdag 11 oktober :

Europese actiedag van verzet tegen het TTIP

Zondag 12 oktober, 14 u aan Brussel Noord

Manifestatie tegen armoede : laagste inkomens omhoog!

Info: [netwerk tegen armoede](#)

Zondag 9 november, Catalonië

Catalaans referendum : V-SB steunt uiteraard de SI !

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou!
Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.

Meer info: secretariaat@v-sb.net

IBAN: BE06 9795 9442 7422

BIC: ARSPBE22

in voorraad:

“V-SB t-shirt”

“Vlaanderen Tegen Racisme”

“Ik ♥ van Brussel”

Alle foto's van V-SB acties zijn te vinden op onze Flickr-account :
<https://www.flickr.com/photos/v-sb>